အခန်း	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁။	တတိယအကြိမ်ထုတ် အမှတ်တရစကား	၅
၂။	ဆရာနေဝင်းမြင့်အမှာစာ	၇
၃။	ကမ္ဘာပျက်ခြင်း	၁၁
၄။	မျှော်လင့်ခြင်းကို မှုားတဲ့ညနေ	၁၉
၅။	အင်္ဂုံစိတ်	၂၉
၆။	သူနဲ့ကိုယ်နဲ့ ချည်တဲ့ကြိုး	၄၃
၇။	ရင်လွဲအိမ်	၄၉
၈။	အကြွေးနဲ့က မောင်းဆိုးထဲ	၅၉
၉။	အမြင်	၇၃
၁၀။	မလက်နိုင်တဲ့ကြွေ မခုန်နိုင်တဲ့ကြက်	၈၅
၁၁။	အမှော်နန်းအကာပ်	၉၇
၁၂။	တစ်ခါတစ်ရံ နာကျင်ခြင်းက ချိုမြိန်တယ်	၁၀၉
၁၃။	ဉာဏ်များတဲ့ ဘကြီးမြ	၁၂၃
၁၄။	ပုံရိပ်ယောင်လယ်	၁၃၁
၁၅။	ကိုယ့်တရားနဲ့ကိုယ်	၁၃၉
၁၆။	တစ်ကားမေါ်ဆိုအလင်း	၁၄၅
၁၇။	ပန်းတာပွင့်ရဲ့ ရနံ့ စစ်စစ်	၁၅၅
၁၈။	နှလုံးသားရှိတဲ့အရုပ်	၁၆၅

ဆရာနေဝင်းမြင့် အမှာစာ

(၁)

ဆရာမြစ်ကျိုးအင်း၏ 'မျှော်လင့်ခြင်းကို မှုားတဲ့ညနေ' ဝတ္ထုတိုစုကို ဖတ်ဖြစ်သည်။ ဝတ္ထုတို ၁၆ ပုဒ်ပါသည်။ သူ့ဝတ္ထုတိုအချို့ကို ဖတ်ဖူးသည်။ အခုတော့ သူ့လက်ရာတွေကို တစ်စုတစ်စည်းတည်း ဖတ်ခွင့်ရသည်။ ဝတ္ထုတိုတွေ အစေ့အလိုက် အဆုပ်လိုက် ဖတ်ရတော့မှ သူ့ကို မြင်ရသည်။ ဝတ္ထုတိုသည် အကွက်တကျ စီစဉ်ပြင်ဆင်ထားသည့် ဝတ္ထုရှည်နှင့် ခြားနားသည်။ ဝတ္ထုတိုသည် ဝတ္ထုရှည်မဟုတ်သဖြင့်လည်း အသေးတစိတ် အနုတစိတ်ရေးဖွဲ့ရန်မရှိ။ သို့သော် ဝတ္ထုတိုသည် ပွယောင်းယောင်း အထုံးအဖွဲ့တော့ မဟုတ်။ တင်းတင်းရင်းရင်းရင့်မှည့်သော သစ်သီးနှင့်တူသည်။ ဝတ္ထုတိုသည်လည်း ဇာတ်ကောင်တို့၏ စိတ်အမူအရာ၊ ကိုယ်အမူအရာ၊ နှုတ်အမူအရာ သုံးပါးကိုပုံဖွဲ့ရသည် ဖြစ်၍ ရေးဖွဲ့သူ၏ ဘဝဝမ်းစာ၊ စာဝမ်းစာကောင်းလျှင် ကောင်းသလောက် အရာထင်ရတာမျိုးဖြစ်သည်။ ဝတ္ထုတိုအထုံးအဖွဲ့၌ တချို့က ဇာတ်သန်သည်။ တချို့က စရိုက်သန်သည်။ တချို့က အတွေးသန်သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဝတ္ထုတိုသည် အလယ်ခေတ် ပန်းချီတွေလို အနုတစိတ် ပုံဖွဲ့ထားတာမျိုးမဟုတ်။ အင်ပရစ်ရှင်နစ် ပန်းချီဖြစ်သည်။ သဘောက စိတ်၌ဖြစ်ပေါ်သော ခံစားမှုကို အရောင်နှင့်အလင်း အားပြုကာ ပုံဖွဲ့သော ပန်းချီကားမျိုးကိုဆိုလိုပါသည်။

(၂)

ဆရာမြစ်ကျိုးအင်း၏ ဝတ္ထုတိုအချို့ကို ဖတ်ဖြစ်သည့်အခါ စာရေးသူ၏ စိတ်ခံစားမှုကို ဖျိုးဖျိုးဖျပ်ဖျပ် မြင်ရတတ်သည်။ နောက်ထပ်မြင်ရ

သည့်အချက်က ဝတ္ထုတိုစုဆိုသော်ငြား အက်ဆေးနှင့်တူနေတာတွေလည်း ပါသည်။ သည့်အတွက် နားလည်နိုင်ပါသည်။ ဝတ္ထုတိုအဖွဲ့နှင့်အက်ဆေးအဖွဲ့သည် ပိုးချည်တစ်မျှင်စာလောက်သာ ခြားသည်။ သည်ခေတ်တွင် ဝတ္ထုတိုဖြစ်ခြင်းမဖြစ်ခြင်းကို သိပ်မပြောကြတော့။ စာ၏သက်ရောက်မှု ညီညွတ်မှုကိုသာ ခံစားနေကြပြီ။ အမယ်စုံစုံ အာရုံခံစားမှု (multi sensory) ကိုသာ အာရုံရှိကြတာများသည်။ ဝတ္ထုတိုနည်းနာကိုပြောလျှင် ဇာတ်ဆန်ခြင်း (fictional)ကို သိပ်ခံတွင်းမတွေ့ကြတော့။

သည်သဘောကို ဆရာမြစ်ကျိုးအင်း၏ 'ကမ္ဘာပျက်ခြင်း' ဝတ္ထုတိုတွင် တွေ့ရသည်။ သည်ဝတ္ထုတိုက 'အတွေ့' ဝတ္ထုတိုဆိုလျှင်လည်း တွေးရသည်။ 'အတွေး' ဝတ္ထုတိုဆိုလျှင်လည်း တွေးရသည်။

(၃)

ကမ္ဘာပျက်ခြင်း ။ ဝတ္ထုတို၏အဆုံး၌ ဖော်ပြသောစာကြောင်းတွေက အတွေးကို လှုပ်ခါပေးသည်။ လောကပျက်ခြင်း၊ ကာလပျက်ခြင်း၊ ကမ္ဘာပျက်ခြင်းစသော ဗိုလ်တနိ္တရား၊ ဗုဒ္ဓတရားတို့၏သဘောကို ဆင်ခြင်နိုင်သည်။ ကမ္ဘာပျက်ခြင်း ဝတ္ထုတိုကို ဖတ်ပြီးသည့်အခါ လှသောစိတ်ကူးကို တွေ့ရသည်။ ဝတ္ထုတိုဆရာ၏ တွေးခေါင်ကိုဆင်ခြင်မိရသည်။

ကမ္ဘာပျက်ခြင်းကို ရေစီဝင်သာသနာတွင်လည်း ဖတ်ရှုသည်။ ကမ္ဘာပျက်ခြင်းသည် ဉာဏ်ပညာ၏အနက် (disclosure of knowledge) လို့လည်း ဆိုသည်။ မျှော်လင့်မထားတာကို မျှော်လင့်ခြင်း (revelation) လို့လည်း ပြောသည်။ တချို့ကလည်း ဘာသာရေးဆိုင်ရာ ရှုပါရုံအိပ်မက်များအဖြစ် ရှုမြင်သည်။ တချို့ကတော့ လောက၏ဇာတ်သိမ်းခန်းလို့ သုံးသည်။ သည့်အတွက် စိတ်မှန်းအနာဂတ်ဖြစ်နိုင်ခြေ (scenario) အဖြစ် စာတွေ၊ ကဗျာတွေ၊ ဝတ္ထုတွေ ရုပ်ရှင်တွေ ဖွဲ့ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ဘာသာတရားတွင်လည်း ကမ္ဘာပျက်ခြင်းရှိသည်။ သေကျွတောင်ဆရာတော်၏ ပဋ္ဌိတဝေနိယကျမ်းတွင် နေခုနစ်စင်းထွက်သဖြင့် ပျက်ရသောကမ္ဘာပျက်ပုံကို ဖတ်ရသည်။ ကျမ်းလာ သတ္တသူရိယသုတ်သည် မီးဖျက်သည့်ကမ္ဘာ၏ လောင်မီးကျပုံကို ဖွဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အစိုးချောင်းချောင်း၊ လောင်လောင်ညီးညီး၊ ဟိန်းဟိန်းကျော်ကျော်၊ ဆူဆူဝေဝေ

ဖြစ်လာသည့်ကမ္ဘာ။ လောကဓာတ်တစ်ရိုးလုံး မီးနိုးတွေမှောင်...။

သည်သတ္တသူရိယသုတ်ကိုပဲ မဟာဂီတဆရာကြီး ကျိုက်လတ် ဦးပြုံးချိုက 'ဓာတီအာကာ' ယိုးဒယားအဖြစ် ပုံဖွဲ့သည်။ ကမ္ဘာပျက်ပုံ ယိုးဒယား။ သည်သဘောကို မြန်မာတို့၏ ရုပ်သေးသဘင်တွင်လည်း ပွဲဦးအခင်းအကျင်းအဖြစ် ခံစားကြရသည်။ ပွဲဦး၌ ဇိန်းမောင်းသုံးကြိမ်ဆင့်ကာ လေဖျက်သည့်ကမ္ဘာ၊ ရေဖျက်သည့်ကမ္ဘာ၊ မီးဖျက်သည့်ကမ္ဘာ... စသော ကမ္ဘာပျက်ပုံကိုဂီတနှင့် သင်္ကေတပြသည်။ ပြီးတော့မှ ကမ္ဘာသစ်တည်ဟန်။ ကျေးငှက်၊ ဆင်၊ မြင်း၊ မျောက်တို့ ကမ္ဘာသစ်၌ မြူးထူးကြပုံကိုပြသည်။ ဟိမဝန္တာခန်း။

ဆရာမြစ်ကျိုးအင်း၏ 'ကမ္ဘာပျက်ခြင်း' ဖတ်မိရာက ဆက်မိသော အတွေးတွေဖြစ်သည်။ ဝတ္ထုတိုဆိုတာ ဒါပဲမဟုတ်လား။

(၄)

ဆရာမြစ်ကျိုးအင်း၏ ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ချင်းသည်လည်း နှစ်သက်ဖွယ် ဖြစ်ပါသည်။ အမှာစာသည် အမှာစာသာဖြစ်၍၊ ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ချင်းကို မပြောသာပါ။ သေချာတာကတော့ ဝတ္ထုတိုတိုင်းသည် ဝတ္ထုတိုဓာတ်လျှင် ရှိသောကြောင့် ထိုထိုသော ဝတ္ထုတိုတွေထဲက လူနှင့်စရိုက်တွေကို ခံစားခွင့်ရသည်။ ဝတ္ထုတိုသဘောတရားမှာတော့ ဝတ္ထုထဲက ဦးစီးဇာတ်ကောင် (protagonist) နှင့် အားပြိုင်ဘက်ဇာတ်ကောင် (Antagonist) တို့၏ အနီးအဝေး အရွေ့အလျားကိုပြောသည်။ ဇာတ်ကောင်ဆိုရာ၌ လူဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ လူနှင့် သူ၏ဝက်ကွင်းတွင်းက အခြေအနေအတွေတွေလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

လူနှင့်သူရှင်သန်ရာ လူ့အဖွဲ့အစည်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သဘာဝတရားနှင့် မိတ်ဇာတ်ရန်ဇာတ်၊ လူ့အဖွဲ့အစည်းနှင့်အနီးအဝေး၊ သူနှင့် သူ၏စိတ်တွင်းစီးချင်းထိုးမှု၊ သူ၏ကြည်လင်သောခံစားမှု၊ သူ၏နောက်ကျသော ခံစားမှု။

တကယ်တော့ ဝတ္ထုရေးသူ၌ ရေးနေစဉ်အတွင်း ဝတ္ထုတိုသဘောတရား ကင်းပနေတတ်ပါသည်။ ထိုဝတ္ထု၏စရိုက်၊ အခင်းအကျင်းနှင့် သက်ရောက်မှုကို အာရုံကျနေခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဝတ္ထုရေးသူတွင် ထူးဆန်း

သောအလေ့ ရှိသည်။ ဘဝ၏အရေးတကြီးကိစ္စတွေမှာချည်း စိတ်ရှိနေခြင်း မဟုတ်ဘဲ တစ်ခါတစ်ရံဘဝ၏ သိပ်ကြီးအရေးမပါသော၊ မလေးနက်သော၊ ဒါမှမဟုတ် မရေရာလှသောသဘောကို ရေးဖွဲ့ချင်လည်း ဖွဲ့သည်။ ပါရမီကောင်းသူတို့၌ ဤသို့သောအဖွဲ့အနွဲ့သည်ပင် ကောင်းနေတတ်ပါသည်။

(၅)

ဆရာမြစ်ကျိုးအင်း၏ စကားပြေကိုပြောချင်ပါသည်။ ပညာရှင်တို့က ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်၏လေသံ၊ သဘောထားထင်ဟပ်ချက်၊ အဆက်အစပ်၊ အဖွဲ့အစပ်၊ အသုံးအနှုန်း၊ အလင်္ကာနည်းနာများ၊ အနက်ပြစကားလုံး၊ အကောင်အထည်ပြစကားလုံး၊ သဘောပြစကားလုံး၊ လှုပ်ရှားမှုပြစကားလုံး၊ ဖြစ်ရပ်ပြစကားလုံး၊ ဝါကျရှိုးဝါကျဆန်းများကို အကဲခတ်လေ့ရှိသည်။ ဒါကတော့ ပညာရှင်ရှုထောင့်က ချဉ်းကပ်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဆရာမြစ်ကျိုးအင်း၏ ဝတ္ထုတိုများတွင် သည်အချက်များသည်လည်း ဆွေးနွေးရန်အချက်များဖြစ်သည်။ စာရေးကောင်းသူများတွင် ဘဝကို အေးအေးဆေးဆေးပြောတတ်သော ပါရမီပါကြသည်ဟု ဆိုသည်။ ဆရာမြစ်ကျိုးအင်း၏ ဝတ္ထုတိုများတွင် သည်အချက်သည် ဝင်းပနေသည်။ အထူးသဖြင့် ဘဝကို ဖျပ်ခနဲ ရိုက်ပြသော Snapshots တွေဖြစ်သည်။ ဆရာ့ဝတ္ထုတိုများကို impressionism ဆန်ကြောင်း ကျွန်တော် ပြောခဲ့ပါသည်။ ဝတ္ထုတိုအားလုံးကို ဖတ်ပြီးသည့်အခါ ခံစားမှုရသကို ဖော်ကျူးတတ်သော expressionist အဖြစ် မြင်နေမိပြန်ပါသည်။

ဝတ္ထုတိုတွင် ချုံ့ခြင်းနှစ်ရပ်ရှိတတ်သည်။ ဘာသာစကားချုံ့ရခြင်းနှင့် ခံစားမှုချုံ့ရခြင်းတို့ ဖြစ်သည်။ ဆရာ့ဝတ္ထုတိုတွေက သည်အထဲက ရုန်းထွက်ချင်နေပုံရသည်။ ကောင်းကင်ကျိုးကောင်းကင်ကြေ တိမ်ညွှန့်စား မည့် မြင်းကောင်းနယ် တလျှားလျှားတက်ချင်နေသည့် သဘောကို ဆိုလိုပါသည်။

သည့်အတွက် လောကအမူအရာ၊ ဘဝအမူအရာတို့ဖြင့် ရက်ယှယ်ထားသော ဆရာ့လက်ရာ လုံးချင်းဝတ္ထုရှည်ကြီးများကိုလည်း မျှော်လင့်နေမိသည်။

နေဝင်းမြင့်

၁၇ စက်တင်ဘာ ၂၀၁၈၊ မန္တလေး။